

ДІДІВКА – ГЛИБИНКА ПОЛІСЬКОГО КРАЮ

У мальовничій і самобутній місцині, в оточенні густої зелені дерев, садків та довколишніх лісів, виглядають оселі невеликого села Дідівка, розташованого на території Нобельської сільської ради. Від центральної садиби сільради до Дідівки – 5 кілометрів, тож місцеві жителі кажуть, що на відміну від решти населених пунктів сільради, оточених знаменитими озерами та річками, котрі приваблюють туди приїжджих відпочивальників, вони живуть, як на хуторі: навколо лише ліс, поля і заболочені луки. Але, незважаючи на це, село по-своєму красиве. Бо справжньою красою його є працюючі і щирі душею люди, які тут живуть розміреним буденним життям.

Дідівка – село невеличке, всього 49 дворів, де проживає 114 осіб. Більшість із них – люди пенсійного віку, на долю яких випало немало важких випробувань. Не є винятком 77-річна Антоніна Максимівна Шкльода (на фото внизу), до якої ми

вибухнув газовий балон, який виявився несправним... Довелось заново будуватись. Важка була житка – нікому таку не побажеш... Я теж була змушена рано йти працювати у колгосп. Але потім наші вчителі, бачачи наше бідове життя, пожаліли і влашту-

свої хати теж не хочу нікуди йти, хоч кличуть до себе родичі. Отак і живу...

Знайомлячись з Дідівкою, запитував і в інших людей, як їм тут живеться. Кажуть, що особливо похвалитися нема чим – з кожним роком у їхньому селі з'являється все більше і більше

той молодий сад плекає. Але всі вони виживають, в основному, з власного городу і підсобного господарства: традиційно люди тут садять багато картоплі і, особливо, моркви. Останньої городини сіють, буває, і по 10-15 соток, благо, що техніки для обробітку землі в селі вистачає. Щоразу сподіваються, що зібраний урожай буде в ціні, а отже – залишки сільськогосподарської продукції можна буде здати заїдним заготівельникам. “Ось в цьому році в нас була машина з Волині: картоплю брали по 1 грн. 90 коп. за кілограм, моркву – по 2 грн. за кілограм, – розповідають місцеві. – Дешево, звичайно, враховуючи скільки трудів потрібно вкласти, щоб виростити і зібрати урожай, але хоч якась копійка теж не завадить”. Окрім городини, мешканці Дідівки тримають і чимало худоби, свиней, розводять також курей, гусей тощо.

ЯК ЖИВЕШ, СЕЛО?

ДІДІВКА

молоді та дітей шкільного віку, яких до Нобельської ЗОШ щодня возить “Шкільний автобус”, тут не надто багато, але вони найбільша його гордість. Тож ті, хто нині мешкає в Дідівці, мають всі вагомі причини вірити, що їхній рідний куточок у майбутньому оживе. – Поряд з селом поля, пасовища, ліс – можна було б жити, якби тут була постійна робота і стабільна зарплата, – говорять дідівчани. – Бо на заробіткидесь вирушати – теж треба місце хороше мати. А їхати, аби їхати – невідомо куди і там тинятись без нормальної роботи і заробітку – не варто. Ще хотілося б, щоб до нас, чи хоча б до Кутина, маршрутка з Луцька приїжджала, як наприклад, у с.Задовже. Бо ми виживаємо тут практично завдяки Волині – здаємо туди молоко, сільськогосподарську продукцію тощо, а сполучення з Луцьком чи Любешовом – ніякого...

навідалися у супроводі соціального працівника, котра нині доглядає одинокую проживаючу пенсіонерку. На прохання розповісти про колишнє життя, у літньої жінки відразу забриніли сльози:

– Не дай, Бог, нікому пережити те, що пережила я за своє життя, – зітхає Антоніна Максимівна. – Народилася в 1935 році, у багатодітній сім'ї, де крім мене було ще четверо дітей. Рано втратили батька, який загинув на фронті. Тож доля була нелегка, напівсирітська. Найважче довелося нашій матері, яка, не маючи доброго здоров'я, сама ростила нас, сама виводила в люди, сама будувала хату. Аби прогодувати нас, п'ятьох, важко працювала в колгоспі з ранку до вечора. А яка там була тоді зарплата? Мізерна, ледве вистачало на прожиття. Бідували – страшно. На додачу всім бідам ще й погоріли – у будинку

вали мене техпрацівницею в школу, де я пропрацювала загалом 24 роки, аж до пенсії. Особисте життя в мене теж не склалося, бо весь час слабувала, хворіла. По тій причині і заміж не вийшла, натомість доглядала матір, яка шість років тому померла у віці 97 років. Зараз залишилась геть одна. Вже й сама не здужаю, я ледве ходжу з паличкою. Тому й не тримаю ніякого господарства, маю тільки 4 курки. Оце й все. Города, 4 чи 5 соток, теж люди допомагають садити, бо самій мені це не під силу. Добре, що племінниця, сестрина дочка часом забіжить (вони живуть теж в Дідівці) та моя "нянька" – соціальний працівник допомагає. Вони мені і дров нанесуть, і води, і продуктів яких треба, навіть їсти зготують і принесуть, коли сама не здужаю. Життя інтересне змолоду, а зараз, коли нема вже здоров'я, самотня старість – не в радість. Але що поробиш: зі

хатинок, що дивляться на довколишній світ очима порожніх вікон із дверима, навхрест забитими дошками (на відміну від інших населених пунктів їхньої сільради – Нобля, Млинів чи Котир, у Дідівці пустих хаток ніхто не купує, бо село досить віддалене від тутешніх озер). І все ж село живе. Діють фельдшерсько-акушерський пункт, магазин Зарічненської райспоживспілки, де є хоч невеликий асортимент товарів першої необхідності. Також, зі слів місцевих, до них щосуботи приїжджає торгувати і приватний підприємець з Нобля, тож великих проблем із постачанням продуктів в село нема. Є в Дідівці й аж два молокоприймальні пункти, а це хоч якийсь додатковий зарібок для тутешніх селян. Відповідно, налічується в селі 44 корови-годувальниці. Загалом же, люди тягнуть селянського воза, як можуть: той ковалює, той оградки на цвинтар зварює,

також курей, гусей тощо. Влітку дідівчан, з їхніх слів, радує і ліс: збираючи та здаючи гриби і ягоди (їх як правило здають теж на Волинь), можна отримати непоганий дохід. Звичайно, робота ця сезонна та й не кожен рік буває урожайним на ці дари лісу. Усе ж, хто не лінується, може суттєво поповнити свій сімейний бюджет. Отож, переконаюся що живуть тут добрі, трудолюбиві люди, які добре знають ціну хліборобської праці, бо звикли трудитися з ранку до пізнього вечора на землі, у підсобному господарстві, альтернативи яким, як би не хотілося, нині на селі немає.

– Люди в Дідівці спокійні, працюючі, не якісь там нероби чи п'яниці, – підкреслює це і Нобельський сільський голова Валентина Ташликович. – Вони ніколи не сидять без діла, всюди встигають: і в городі, і в полі, і в лісі. А у нелегких щоденних клопотах, як відомо, не до спиртного...

Та найбільше радує, що в цьому доволі віддаленому населеному пункті є і молоді сім'ї, в яких народжуються діти, а це свідчення того, що у села є майбутнє. І хоч

Любешовом – ніякого...

Ще одна велика проблема, яка дуже непокоїть всіх жителів Дідівки – погане електропостачання. Світло в багатьох оселях ледве жевріє та й те часто пропадає від найменшого вітру. "Електролінія у нас дуже стара, потрібен вже новий трансформатор, але ремівці не вельми поспішають щось робити чи поновлювати. Цієї зими ми взагалі були відрізані від цивілізації: ні світла, ні дороги прочищеної. Торік взялися було робити у Дідівці так звану "білощеченеву" дорогу на центральній вулиці, то результати підіть подивіться – яма на ямі, дорожники лише зрідка посипали щебінь, от і вся їхня робота. Отак і живемо..."

Дійсно, нелегко жити в такій віддаленій глибинці без видимих перспектив для того, щоб пустити коріння на своїй землі. І все ж, попри все, Дідівка живе, бо ті молоді сім'ї, які продовжують тут проживати, народжують і виховують тут дітей, обзаводяться помалу господарством, працюють на землі. А для села – це добрий знак.

СЕРГІЙ ТИШКОВЕЦЬ